

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **A. T.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 3. 2024, č. j. 30 A 89/2023-79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 11. 2023, č. j. MV-171351-5/SO-2023, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 9. 2023, č. j. OAM-1024-104/DP-2015 (dále též „správní orgán I. stupně“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) a dále ve spojení s § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), a toto povolení neudělil, neboť shledal důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území České republiky ohrozit bezpečnost státu.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále též „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud nepřisvědčil žádné z žalobních námitek. Stejně jako správní orgány dospěl po seznámení se s obsahem utajovaných informací k závěru, že zjištěné skutkové okolnosti jsou ve svém souhrnu přesvědčivým podkladem pro závěr, že pobyt žalobce na území České republiky představuje bezpečnostní riziko, resp. ohrožení bezpečnosti České republiky. Správní orgány obsah utajovaných informací vyhodnotily správně a nezkresleně. Přesvědčivě odůvodnily, proč se bezpečnostní riziko při pobytu žalobce na území České republiky jeví skutečně důvodným, tedy že nejde toliko o domnělé bezpečnostní riziko s mizivou mírou pravděpodobnosti. Irelevantní jsou rovněž námitky žalobce, v nichž akcentuje ty pasáže z rozhodnutí žalované, z nichž vyplývá, že v minulosti měl kontakty na subjekty napojené na radikální islamistická hnutí. Žalobce z toho dedukuje, že to muselo být někdy v prvopočátku jeho pobytu na území České republiky. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i z obsahu utajovaných informací, však plyne, že bez ohledu na skutečnost, že zmíněné kontakty byly ověřeny ve vztahu k minulosti, měly časový přesah do doby, kdy již žalobce pobýval na území České republiky, a s ohledem na jejich povahu mohou i v současnosti představovat pro bezpečnost státu reálně existující riziko. Lichá je rovněž námitka, že byl nesprávně vyložen pojem *ohrožení bezpečnosti státu*. Na ten správní orgány nahlížely v souladu s nároky, které jsou na výklad neurčitých právních pojmů kladeny právními předpisy a judikaturou. Předmětným pojmem se zabývaly způsobem srozumitelným a dostatečným. Zřetelně definovaly, co znamená ohrožení bezpečnosti státu. Jasně a přesvědčivě uvedly, proč na základě utajovaných informací dospěly k závěru, že prodloužení dlouhodobého pobytu žalobce za účelem podnikání na území České republiky představuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrožovat zájem na zachování bezpečnosti státu. Krajský soud neshledal pochybení správních orgánů ani v tom, že žalobce neseznámily s utajovanými informacemi. Právo na přístup ke spisu, resp. podkladům, na nichž je dané rozhodnutí vystavěno, není absolutní. Judikatura dovozuje, že v případech, kdy je ohrožena bezpečnost státu, postačí, pokud je *cizinec seznámen s podstatou utajovaných informací*. Podle krajského soudu správní orgány žalobce s podstatou utajovaných informací seznámily. Krajský soud nepřisvědčil rovněž námitkám dovozujícím nepřiměřený zásah rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobce. V tomto směru odkázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Ty se podle názoru soudu podrobně vypořádaly se všemi relevantními skutečnostmi, vč. délky pobytu žalobce na území České republiky, jeho rodinných vztahů, míry integrace, zdravotního stavu atp. Krajský soud se s jejich závěry ztotožnil. Neshledal, že by v dané věci převážil zájem na ochraně žalobce před zásahem správních rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života před zájmem na ochraně bezpečnosti státu. Krajský soud nepřisvědčil ani žádné další žalobní argumentaci. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Plné znění napadeného rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného vypořádání identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy stížných námitek, které pro přehlednost uspořádal následovně. V prvním okruhu námitek stěžovatel dovozoval existenci

pokračování

vad řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Zejména vytýkal krajskému soudu, že důkladně nevypořádal všechny žalobní námitky. V dalším okruhu námitek stěžovatel poukazoval na vady řízení před správními orgány. Správní orgány se nedostatečně věnovaly situaci v zemi původu, jeho zdravotnímu stavu, dostupnosti a kvalitě zdravotní péče poskytované v Libanonu, jakož i dalšími stěžejními skutečnostmi. Stran zdravotních obtíží se správní orgány omezily pouze na informace vyplývající z webových stránek Ministerstva zahraničních věcí, což je však nedostatečné. Stěžovatel v této souvislosti poukázal i na nepříznivou ekonomickou situaci, se kterou se domovská země v současnosti potýká. I ta přispěla ke značnému omezení dostupnosti zdravotní péče v Libanonu. Ani touto otázkou se nicméně správní orgány nezabývaly. V dalším okruhu námitek stěžovatel dovozoval nesprávné právní posouzení věci dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Souhrnně nesouhlasil se závěrem, že mu nemohlo být uděleno povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že představuje bezpečnostní riziko. V případě stěžovatele není na místě argumentovat obavou z ohrožení bezpečnosti České republiky. Na území České republiky pobývá již téměř 20 let. Za tu dobu se zde nedopustil žádného zavrženíhodného jednání. Dodržuje právní řád, pracuje, odvádí daně, naučil se český jazyk, má zde přátele atp. Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že byl adekvátně seznámen s podstatou utajovaných informací. Jejich obsah mu byl předestřen v omezeném a obecném rozsahu. Podle jeho názoru mu měl být poskytnut detailnější obraz o obsahu utajovaných informací. Stěžovatel dovozoval i nesprávný výklad pojmu *bezpečnost státu*. Rovněž nesouhlasil se závěrem správních orgánů a soudu, že předmětné rozhodnutí nepředstavují nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány nereflektovaly všechny skutečnosti týkající se života stěžovatele. Zejména pak povahu jeho integrace na území České republiky a jeho zdravotní stav. V tomto ohledu opakovaně poukázal na povahu svých zdravotních obtíží a úroveň zdravotní péče v domovské zemi. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby byl podané kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

IV.

[4] Žalovaná podala ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém pouze uvedla, že vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatňuje v podané kasační stížnosti obdobné námitky jako v odvolacím řízení, odkazuje na své rozhodnutí a dále na rozsudek krajského soudu, s jehož závěry se plně ztotožňuje. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Současně navrhla, aby podané kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek.

V.

[5] O návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 3. 6. 2024, č. j. 7 Azs 62/2024-53, kterým kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

VI.

[6] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přijatelnou s ohledem na v kasační stížnosti nastolené otázky a konkrétní okolnosti posuzované věci (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS a na něj navazující rozhodnutí; např. recentní rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne

31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 246/2016-45, ze dne 11. 1. 2022, č. j. 4 Azs 299/2021-27, ze dne 17. 10. 2023, č. j. 4 Azs 157/2023-38, či ze dne 9. 5. 2024, č. j. 2 Azs 316/2023-47). Podanou kasační stížnost pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud předně není názoru, že by správní orgány a krajský soud nedostály požadavkům vyplývajícím z rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 9. 2021, č. j. 1 Azs 153/2021-78, kterým byl zrušen dřívější rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 4. 2021, č. j. 31 A 19/2020-136 (a rozhodnutí žalované ze dne 30. 4. 2020, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž nebylo vyhověno žádosti stěžovatele o udělení dlouhodobého pobytu). Zdejší soud souhlasí s krajským soudem, že utajované informace, na kterých správní orgány založily svůj závěr o možném ohrožení bezpečnosti České republiky, již splňují požadavky vyplývající z právní úpravy a judikatury. Obsahují konkrétní údaje (místní, časové atp.) stran jednání stěžovatele, resp. vazeb na subjekty, které mají potenciál ohrozit bezpečnost České republiky. I v dalších ohledech dostaly vyžádané informace požadavkům závazného právního názoru, resp. požadavkům právní úpravy a judikatury (podrobněji viz dále).

[9] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce dovozující nepřezkoumatelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které je kasační soud povinen přihlížet *ex officio*. Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný toliko za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský (městský) soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, jež nevypořádává všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené; dále rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, příp. by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z něj nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 38/2004 Sb. NSS).

[10] Kasační soud takové vady napadeného rozsudku neshledal. Rozsudek krajského soudu je srozumitelný a je opřen o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozsudku. Krajský soud dostatečně vypořádal nosné žalobní námitky, vč. námitek dovozujících neexistenci bezpečnostního rizika ze strany stěžovatele, vad v dokazování, nepřiměřenosti správních rozhodnutí atp. Krajský soud náležitě odůvodnil i to, proč nevyhověl žádosti stěžovatele požadující zpřístupnění těch částí utajovaných informací, s nimiž nebyl seznámen (k tomu srov. bod 77 a násl. napadeného rozsudku). Důkladně vypořádal krajský soud i tvrzení stran zdravotního stavu stěžovatele a dostupnosti zdravotní péče v zemi původu (srov. bod 90 a násl.

pokračování

napadeného rozsudku krajského soudu). Důvodem ke zrušení napadeného rozsudku pro nepřezkoumatelnost není ani to, že krajský soud odkázal na správní rozhodnutí. Pokud krajský soud shledá odůvodnění rozhodnutí správních orgánů přílehlavým, je oprávněn jej převzít (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, či ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47 atp.). Není současně povinností soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; jeho úkolem je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, sp. zn. I. ÚS 729/2000, sp. zn. I. ÚS 116/05, sp. zn. IV. ÚS 787/06, sp. zn. III. ÚS 989/08, sp. zn. III. ÚS 961/09, sp. zn. IV. ÚS 919/14). V nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, Ústavní soud mj. konstatoval, že „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (podpůrně viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Lze dodat, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, či ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou jinou vadu, pro kterou by bylo nutno přistoupit ke zrušení rozsudku krajského soudu. Za takovou nelze považovat postup při seznámení stěžovatele s podstatou utajovaných informací (viz dále).

[11] Stěžovatel dále poukazoval na vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje rovněž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Uvedený kasační důvod tedy zahrnuje tři možné situace. Za první může jít o situaci, kdy došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující správní orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti

s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost spadající pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, kterou je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 4 Ads 90/2009-76).

[12] Žádné takové vady kasační soud neshledal. Podle názoru soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně a má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí (srov. § 3 správního řádu a rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-65, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004-43, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66 atp.). Obsah spisu poskytuje jednoznačnou oporu pro závěr o nemožnosti vyhovění žádosti stěžovatele o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. V tomto ohledu soud odkazuje na vyžádané utajované informace, ze kterých vyplývají zcela konkrétní a reálná rizika pro bezpečnost České republiky. Není pravdou ani to, že by správní orgány důkladně nevypořádaly námitky mířící do nepřiměřenosti zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Těmi se správní orgány obsáhle zabývaly a přihlíděly ke všem stěžovatelem akcentovaným skutečnostem (viz str. 10 až 16 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a str. 14 až 16 rozhodnutí žalované). Důkladně se zabývaly i ekonomicko-sociální situací v zemi původu, úrovni zdravotní péče, jakož i zdravotním stavem stěžovatele (podrobněji viz dále). Vadou vedoucí ke zrušení správních rozhodnutí není ani to, že se opíraly o obsah internetových stránek Ministerstva zahraničních věcí. Správní orgán je zcela jistě oprávněn vystavět své rozhodnutí i na informacích sdělených ústředním orgánem státní správy (není přitom podstatný úmysl ministerstva, tj. za jakým účelem dané informace shromáždilo a zveřejnilo, nýbrž jejich obsah). Stěžovatel ostatně nepředložil žádný relevantní podklad, ze kterého by vyplývala nesprávnost tam obsažených informací. Správní orgány se nedopustily ani žádné jiné vady, jež by měla vliv na zákonnost správních rozhodnutí (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112, ze dne 25. 5. 2017, č. j. 5 As 49/2016-198, ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 245/2019-38 atp.).

[13] V dalším okruhu námitek stěžovatel nesouhlasil se závěrem, že mu nemohlo být uděleno povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že představuje bezpečnostní riziko. V případě stěžovatele není na místě argumentovat obavou z ohrožení bezpečnosti České republiky. Stěžovatel nesouhlasí rovněž s tím, že byl adekvátně seznámen s podstatou utajované informace. Krajský soud pochybil, když stěžovateli neumožnil nahlédnout do utajované části spisu. Ten se nemohl zaměřit na přesný obsah utajovaných informací; jejich obsah byl stěžovateli předestřen toliko ve velice obecném rozsahu. Stěžovatel je názoru, že mu měl být poskytnut detailnější obraz obsahu utajovaných informací.

[14] Jak již bylo výše uvedeno, správní orgány žádosti stěžovatele o udělení dlouhodobého pobytu nevyhověly, neboť shledaly důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl při svém pobytu na území České republiky ohrozit bezpečnost státu [§ 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) a ve spojení s § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců].

pokračování

[15] Podle § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců platí *pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně mimo jiné i § 56 vztahující se na dlouhodobé vízum.*

[16] Podle § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j).*

[17] Podle § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky.*

[18] Pokud jde o otázku, zda obsah utajované informace poskytuje oporu pro závěr o existenci důvodného nebezpečí, že by důsledkem pobytu stěžovatele na území České republiky mohlo být ohrožení bezpečnosti státu, soud předně odkazuje na východiska vlastní judikatury vymezující šíři a hloubku přezkumu utajovaných informací. Z ní mj. vyplývá, že listiny obsažené v utajovaných podkladech nemohou být pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového základu zachyceného v podkladech a soudem ověřitelného (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2023, č. j. 10 Azs 12/2023-67, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32, nebo ze dne 22. 9. 2021, č. j. 1 Azs 153/2021-78 atp.). Správní soudy musejí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost skutečností uvedených v utajovaných podkladech a jejich význam ve vztahu ke sporné věci (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 29. 3. 2019, č. j. 9 Azs 81/2019-33, soud uvedl, že ačkoli se usnesení rozšířeného senátu týkalo „*nakládání s utajovanými informacemi v bezpečnostním řízení před Národním bezpečnostním úřadem, judikatura Nejvyššího správního soudu již dovodila, že stejné závěry platí pro postup správních orgánů v řízení podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek ze dne 17. 6. 2016, č. j. 4 Azs 255/2015-49, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 49/2017-44).*“ Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování správních orgánů na základě utajovaných informací je mj. zajistit, aby byly používány toliko informace skutečné a věrohodné, tj. nikoli vyfabulované. Tyto informace musejí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, č. 4031/2020 Sb. NSS, či ze dne 19. 3. 2024, č. j. 6 Azs 76/2023-28).

[19] Nejvyšší správní soud se s obsahem utajovaných informací, na jejichž základě správní orgány zamítly stěžovateli žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, seznámil a shledal, že uvedená východiska konstantní judikatury naplňují. Obsahují věrohodný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci. Utajované informace poskytnuté zpravodajskou službou vycházejí z operativní činnosti, popisují přímé i nepřímé jednání stěžovatele zasazené do konkrétního období a přesvědčivě vypovídají a odůvodňují závěr o důvodném nebezpečí, že by stěžovatel mohl představovat ohrožení bezpečnosti České republiky (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101). Jak již bylo naznačeno výše, utajované informace naplňují

i požadavky právního názoru zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2021, č. j. 1 Azs 153/2021-78. Vyžádané informace popisují v dostatečně konkrétní podobě chování a jednání stěžovatele; obsahují konkrétní fakta, vč. místních a časových údajů, zdroje informací a způsob jejich zjištění a ověření. S ohledem na obsah informací nelze souhlasit se stěžovatelem, že si nemohl být vědom napojení na nebezpečné osoby, resp. rizika z toho vyplývající pro bezpečnost České republiky. Správní orgány současně přesvědčivě odůvodnily, proč se bezpečnostní riziko při pobytu stěžovatele na území České republiky jeví skutečně důvodným, tedy že nejde toliko o domnělé bezpečnostní riziko s mizivou mírou pravděpodobnosti, resp. že se jedná o riziko mající potenciál do budoucnosti. Jak již soud uvedl výše, utajované informace nevycházejí jen z popisu jednání stěžovatele v minulosti, ale předestírají i budoucí rizika, byť ta z povahy věci musí být založena jen na určité míře pravděpodobnosti. Z informací jednoznačně vyplývá, proč může být stěžovatel reálným ohrožením svrchovanosti České republiky, jejích demokratických základů, životů a zdraví obyvatel, resp. proč by bylo vyhovění předmětné žádosti v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný důvod, který by zakládal nemožnost vycházet z předmětných utajovaných informací.

[20] S přihlédnutím k obsahu utajovaných informací pak nelze správním orgánům vytýkat, že dovodily nemožnost vyhovění předmětné žádosti. Obsah utajovaných informací poskytuje jednoznačnou oporu pro zamítnutí žádosti dle § 9, § 46 a § 56 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány i krajský soud plně respektovaly smysl a účel označených ustanovení a ty aplikovaly na konkrétní skutkové okolnosti. Lze tedy souhlasit s krajským soudem, že zjištěné skutkové okolnosti jsou ve svém souhrnu přesvědčivým podkladem pro závěr, že pobyt stěžovatele na území České republiky může ohrozit její bezpečnost (srov. zejména body 55 až 66). Zde krajský soud náležitě vysvětlil i to, proč z hlediska daného řízení nemohou být relevantní subjektivní pocity stěžovatele, jeho pobytová historie, právní bezúhonnost atp. Tyto skutečnosti nejsou způsobily vyloučit existenci důvodného nebezpečí ohrožení bezpečnosti státu ve smyslu § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

[21] Nejvyšší správní soud neshledává nic nezákonného ani na výkladu pojmu *ohrožení bezpečnosti státu*. Na ten správní orgány i krajský soud nahlížely v souladu s nároky, které jsou na výklad neurčitých právních pojmů kladeny právními předpisy a judikaturou. Nevyšly pouze z jazykového výkladu uvedeného pojmu, ale i z jeho účelu a smyslu. Reflektovaly jak znění ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, ve znění pozdějších předpisů, tak i příslušná ustanovení trestního zákoníku, jakož i další dokumenty mající relevanci k uvedenému pojmu (např. Bezpečnostní strategie České republiky, jež vymezuje strategické zájmy státu). Optikou uvedených podkladů případně dovodily, že ohrožením bezpečnosti státu může být ohrožení zdraví, života, majetkových hodnot, jakož i ohrožení těchto chráněných zájmů a hodnot, přičemž takto vyložený pojem aplikovaly na výše popsáná skutková zjištění. Nejvyšší správní soud současně není názoru, že by správní orgány vyložily neurčitý právní pojem v rozporu se stěžovatelem označenou judikaturou (rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 3. 9. 2020 ve spojených věcech C-503/19 a C-592/19). Závěry správních orgánů východiska označené judikatury respektují. Ohrožení bezpečnosti státu bylo vyhodnoceno na základě posouzení individuálních okolností, při zohlednění stěžovatelova dosavadního chování (srov. na str. 5 a násl. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, str. 12 a násl. rozhodnutí žalovaného a bod 52 a násl. napadeného rozsudku).

pokračování

[22] Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit rovněž námitkám, že správní orgány a soud pochybily stran seznámení stěžovatele s utajovanou částí spisového materiálu. Jejich postup plně odpovídá právní úpravě (viz § 17 odst. 3 správního řádu) a konstantní judikatuře, podle které je zvláštní způsob nakládání s utajovanými informacemi, plynoucími ze zjištění zpravodajských služeb či dalších orgánů státu, odrazem vyvažování relevantních ústavně chráněných hodnot, především pak zájmu na ochraně bezpečnosti státu a jeho demokratického zřízení na straně jedné a práva na řádný proces účastníka správního řízení na straně druhé. Procesní omezení účastníka, jemuž jsou tyto informace legitimně znepřístupněny, musí být určitým způsobem vyvážena, aby byla ve výsledku přiměřená sledovaným účelům, tedy zejména ochraně bezpečnosti státu a dalším ústavně aprobovaným zájmům. Uvedené vyvažování je zajištěno mj. prostřednictvím oprávnění správního soudu se s utajovanou informací přímo seznámit a ověřit hlediska její věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance ve vztahu k závěrům, které z ní správní orgán vyvodil (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, č. 4031/2020 Sb. NSS, ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 Azs 439/2017-57, nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, ze dne 19. 10. 2021, sp. zn. III. ÚS 2116/21). Je současně pravdou, že pokud se účastník správního řízení neměl možnost seznámit s podklady rozhodnutí z toho důvodu, že mají povahu utajovaných informací, má alespoň v obecné rovině právo na sdělení, jaké skutečnosti z utajovaných podkladů vyplývají (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47). To akcentoval i rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 15. 10. 2020 ve věci *Muhammad a Muhammad*, stížnost č. 80982/12 či rozsudek velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 4. 6. 2013, ZZ, C-300/11 ze dne 4. 6. 2013, C-300/11, ZZ *proti Secretary of State for the Home Department*). Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že této povinnosti správní orgány dostaly. Již v protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí správní orgán I. stupně mj. uvedl, že „z důvodu jeho dřívějších vazeb na subjekty napojené na radikální islamistická hnutí existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.“ Uvedená rizika pak rozvedly správní orgány ve svých rozhodnutích. Podobně jako krajský soud je tedy i Nejvyšší správní soud názoru, že stěžovateli byla sdělena podstata důvodů, na jejichž základě dospěly správní orgány k závěru, že jeho další pobyt na území České republiky představuje důvodné nebezpečí, neboť by tím mohla být ohrožena bezpečnost státu ve smyslu výše uvedené judikatury. Podrobnějším seznámením stěžovatele s obsahem utajovaných informací by mohlo dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb, resp. i k vyzrazení utajovaných zdrojů informací a k vyzrazení technických postupů nadále používaných zpravodajskými službami (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28).

[23] Z výše uvedeného, jakož i z obsahu správních rozhodnutí a rozsudku krajského soudu, vyplývá i odpověď na otázky položené stěžovatelem na straně 10 kasační stížnosti. Jak správní orgány, tak i krajský soud stěžovateli vysvětlily proces rozhodování o dané žádosti. Správně uvedly, že žádosti nelze vyhovět mj. právě tehdy, pokud žadatel představuje bezpečnostní riziko. V daném případě takové riziko jednoznačně vyplynulo z utajovaných

informací, které dostály požadavkům právní úpravy a judikatury. Není současně pravdou, že by správní orgány nezohlednily stěžovatelem akcentované důsledky nevyhovění jeho žádosti. Důkladně se zabývaly otázkou, zda je rozhodnutí přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. V tomto ohledu zkoumaly i to, zda v tomto ohledu nemůže něco změnit zdravotní stav stěžovatele, situace v zemi původu atp. (viz dále). Není přitom úkolem správních orgánů ani správního soudu radit stěžovateli, jak se vyhnout zájmu tajných služeb, jak se proti němu bránit atp. Taková povinnost z právní úpravy nevyplývá. Není současně pravdou, že by utajované informace musely vždy vést k zamítnutí žádosti. Právní úprava opravňuje správní soudy zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost skutečností uvedených v utajovaných podkladech a jejich význam ve vztahu ke sporné věci (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, rozsudek ze dne 29. 3. 2019, č. j. 9 Azs 81/2019-33). Jak již bylo výše uvedeno, tyto požadavky byly v dané věci naplněny. Soud se přitom nemůže vyjadřovat k hypotetickým otázkám, které nemají souvislost s řešenou věcí (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS). S ohledem na obsah utajovaných informací pak nelze správním orgánům vytýkat ani to, že nezohlednily fakt, že stěžovatel vede na území České republiky standardní život (a nikoliv život radikálního muslima, jak rovněž uváděl na straně 10 kasační stížnosti). Jak správně dodal krajský soud, jeví se velmi nepravděpodobným, že by stěžovatel měl důvod zvyšovat zájem o svoji osobu tím, že by v České republice nevedl standardní život, resp. upozorňoval na sebe svým chováním. S přihlédnutím k předmětu daného řízení a obsah utajovaných informací je irelevantní i poukaz na pobytová oprávnění stěžovatelových bratrů, resp. jejich chování.

[24] Podobně jako krajský soud ani Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přerušení řízení. Krajský soud o návrhu na zpřístupnění utajovaných informací rozhodl, aniž by své negativní rozhodnutí odůvodnil procesní nemožností jejich podrobnějšího zpřístupnění. To naopak odůvodnil poukazem na možné ohrožení činnosti zpravodajských služeb. Zdejším soudem položená předběžná otázka přitom dopadá na jinou skutkovou a právní situaci (v podrobnostech srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2023, č. j. 10 Azs 53/2022-46). Rovněž s ohledem na obsah spisu a rizika vyplývající z utajovaných informací není soud názoru, že by bylo třeba vyčkat rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie v dané věci. Obdobně srov. též nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2024, č. j. 1 Azs 52/2024-54.

[25] Na podkladě stížních tvrzení neshledal soud ani důvod k přehodnocení závěrů správních rozhodnutí a rozsudku krajského soudu stran přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Soud souzní s posouzením uvedené otázky ze strany správních orgánů a krajského soudu (srov. str. 10 až 16 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, str. 14 až 16 rozhodnutí žalované, a body 86 až 96 rozsudku krajského soudu).

[26] Právo na respektování soukromého a rodinného života je zakotveno v čl. 8 Úmluvy. Na vnitrostátní úrovni je pak ochrana soukromého a rodinného života upravena především § 174a zákona o pobytu cizinců. To ostatně plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 23. 11. 2023, č. j. 7 Azs 347/2022-39, v rámci něhož soud mj. uvedl, že „článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod na mezinárodní úrovni garantuje ochranu před neoprávněným zásahem do soukromého

pokračování

a rodinného života. Ta je na úrovni českého práva zaručena § 174a zákona o pobytu cizinců.“). Judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně dovodila rovněž to, že namítá-li cizinec ve správním řízení nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, tj. porušení čl. 8 Úmluvy, je správní orgán povinen se s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v konkrétním řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců vyžaduje či nikoli (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39, ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 24/2019-27, ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 230/2019-53, ze dne 6. 2. 2020, č. j. 5 Azs 429/2019-40, ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37 atp.). *„S nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se proto musejí správní orgány k námitce cizince vypořádat bez ohledu na skutečnost, zda zákon o pobytu cizinců v konkrétním řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona vyžaduje či nikoli.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020-41).

[27] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již také konstatoval, že při posuzování přiměřenosti dopadů není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba výslovně zohlednit pouze důvody mající relevanci k danému řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36). Platí přitom, že břemeno tvrzení tíží primárně žadatele o konkrétní pobytové oprávnění - *„je to totiž sám žadatel, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a kdo nejlépe může vylíčit specifika svého soukromého a rodinného života do té míry, aby mohla být položena „na misku vah“ proti veřejným zájmům, které případně naopak brání udělení pobytového oprávnění. Jde o informace z jeho vlastní soukromé až intimní sféry (pokud by šlo například o informace týkající se zdravotního stavu žadatele a příslušníků jeho rodiny), jejichž sdělení závisí výlučně na vůli žadatele.“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27). Míra a intenzita poměrování veřejných zájmů se soukromým právem cizince na soukromý a rodinný život je přímo odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2023, č. j. 4 Azs 18/2022-65). Čím větší nebezpečí pro bezpečnost České republiky (veřejný pořádek) přitom cizinec představuje, tím větší zásah do jeho soukromého a rodinného života lze připustit, tj. shledat přiměřeným (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2023, č. j. 10 Azs 253/2023-115, ze dne 14. 1. 2021, č. j. 9 Azs 243/2020-32 atp.). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře současně zdůraznil, že *„čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu a nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění. Představuje pouze určitou garanci a korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění či dokonce přímo vyhoštění cizince bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na jeho existující osobní a rodinné vazby.“* Posouzení přiměřenosti je pak *„vždy otázkou hodnocení konkrétních okolností toho kterého případu, jakékoliv srovnávání či zobecnění napříč skutkově a právně odlišnými případy je vždy zavádějící.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27).

[28] Podle názoru zdejšího soudu postupovaly správní orgány a návazně i krajský soud v souladu s východisky uvedené judikatury. Důkladně hodnotily všechny relevantní

skutečnosti (vč. délky pobytu na území, integrace, znalosti českého jazyka atp.). Hodnotily i chování stěžovatele na území České republiky, dodržování právních předpisů, placení daní atp. Správně však dovodily, že dodržovat právní předpisy, platit povinné odvody a daně je povinností všech osob pobývajících na území. Správní orgány se důkladně zabývaly i socio-ekonomickou situací v zemi původu. Nejvyšší správní soud neshledává nic nezákonného ani na hodnocení zdravotního stavu stěžovatele. Správní orgány vyšly z toho, že zdravotní stav stěžovatele je stabilizovaný, přičemž léčba jeho nemoci je možná i v zemi původu. Správní orgán I. stupně v této souvislosti uvedl, že „z internetových stránek Ministerstva zahraničních věcí vyplývá, že zdravotnictví v Libanonu je na dobré úrovni, řada nemocnic (zejména v Bejrútu) je na evropském standardu. I v odlehlých částech Libanonu je obvykle k dispozici dostatek ordinací lékařů se soukromou praxí a nemocnic. Velmi hustá je síť lékáren, dobře zásobených běžnými léčivy. Přestože dle aktuálních informací Ministerstva zahraničních věcí země nyní prochází hlubokou ekonomickou, sociální a politickou krizí a dostupnost zdravotní péče a léků může být omezená, neznamená to, že by zdravotní péče musela být účastníku řízení odeprána či výrazným způsobem omezena.“ Uvedené závěry pak k odvolacím námitkám náležitě rozvedla i žalovaná. Souhrnně se ztotožnila se závěrem o možnosti léčby stěžovatele na území Libanonu, resp. stran přiměřenosti daného rozhodnutí. Na tomto závěru nic nemění stěžovatelem předložené lékařské zprávy (zpráva ze dne 5. 3. 2024 vypracovaná FN HK – neurologickou klinikou a zpráva ze dne 22. 12. 2023 vypracovaná FN HK – psychiatrickou klinikou). Zprávy poskytují oporu pro závěr správních orgánů, že stěžovatelův zdravotní stav je stabilizovaný. Uvedené zprávy rovněž explicitně nepopírají závěry správních orgánů stran možnosti léčby v domovské zemi. Jak již přitom bylo výše uvedeno, stěžovatel nepředložil žádné relevantní podklady, ze kterých by vyplývala nepravdivost informací obstaraných správními orgány o možnosti léčby v domovské zemi (založených na informacích sdělených ústředním orgánem státní správy). Z konstantní judikatury přitom plyne, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu. Nejinak je tomu také v pobytových věcech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36, či ze dne 29. 3. 2021, č. j. 3 Azs 35/2020-17). Lze dodat, že ani v řízení před správními soudy stěžovatel nedoložil žádný podklad, ze kterého by vyplývala zásadní progresse jeho zdravotního stavu, jakož ani nemožnost přiměřené léčby v zemi původu. Podpůrně lze dodat, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu nemůže, bez přistoupení dalších okolností, založit ani nemožnost vycestování (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005-68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007-69, ze dne 23. 1. 2020, č. j. 9 Azs 328/2019-57).

[29] Co se pak týče tvrzení poprvé vznesených až v kasační stížnosti (nemožnost platit v Libanonu bezhotovostně, protekční jednání pracovníků ve zdravotnictví atp.), k nim zdejší soud přihlížet nemůže. To platí i pro předmětné odkazy na webové stránky. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* nelze v kasační stížnosti uplatňovat jiné právní důvody, než které byly vzneseny v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učiněno býti mohlo (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49, ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89, či usnesení téhož soudu ze dne 29. 5. 2018, č. j. 8 Azs 259/2017-67). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti připuštěno uplatnění skutkových a právních

pokračování

novot, vedlo by to k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném oprávněm prostředku vystavěno (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89). Z procesní opatrnosti soud dodává, že ani na základě uvedených tvrzení neshledal soud důvod k přehodnocení závěru stran přiměřenosti daného správního rozhodnutí. Správnímu orgánu I. stupně nelze vytýkat ani to, že vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71. Obecná východiska tohoto rozsudku jsou zcela jistě aplikovatelná i na danou věc (srov. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2022, č. j. 4 Azs 122/2022-39, ze dne 18. 7. 2024, č. j. 6 Azs 302/2023-41). Správní orgány nadto zohlednily i vývoj pozdější judikatury (vedle výše uvedené srov. např. rozsudky ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 230/2019-53, ze dne 6. 2. 2020, č. j. 5 Azs 429/2019-40, ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020-41).

[30] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že v daném případě byl zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života vypořádán plně v souladu s právní úpravou a judikaturou. Správní orgány řádně zohlednily veškeré stěžovatelem tvrzené skutečnosti (stěžovatelovu pobytovou historii, míru integrace do české společnosti, rodinné a soukromé vazby, zdravotní stav, situaci v zemi původu atp.) a ty pak porovnávaly s veřejným zájmem, tedy s bezpečností České republiky a jejích občanů (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2023, č. j. 10 Azs 253/2023-115, ze dne 14. 1. 2021, č. j. 9 Azs 243/2020-32). Uvedeným soud nikterak nezpochybňuje důsledky spojené s návratem do země původu, resp. tamní situaci. Jak však správně konstatovaly správní orgány *„vzhledem k tomu, že migrace do České republiky směřuje obvykle z méně rozvinutých zemí, případný návrat jakéhokoliv cizince bývá nutně spojen s určitým poklesem životní úrovně či horší dostupnosti statem poskytovaných služeb. To je však případ každého cizince, jemuž je ukončen pobyt na území České republiky a situace účastníka řízení se v tomto ohledu zásadním způsobem neodlišuje od situace jiných cizinců, kteří jsou nuceni přesídlit zpět do země původu.“* Ústavně zaručené subjektivní právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2021, sp. zn. I. ÚS 1370/21, či ze dne 1. 2. 2022, sp. zn. IV. ÚS 58/22). Je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území (viz nález Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, či ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07).

[31] Ani na základě žádné další argumentace kasační soud neshledal důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu, resp. jemu předcházejících rozhodnutí správních orgánů. Jejich rozhodnutí mají plnou oporu v právní úpravě a navazující judikatuře. Nejvyšší správní soud proto jejich závěry plně přejímá, v důsledku čehož nemohl shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací. Nejvyšší správní soud dodává, že neshledal ani existenci vad, k nimž by musel přihlédnout *ex officio* (viz např. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[32] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl ve smyslu § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. Ve věci soud rozhodl na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti

účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Naopak žalovaná měla ve věci úspěch, měla by proto právo na náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud jí však náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu